

Pagina 3
Hij ging
en komt

Pagina 6
Een deken
met slangen

Pagina 11
Paarden
kenden de weg

Vlissinger verlangt naar warme plek

Bij de politie in Souburg meldde zich op 20 november 1966 een man die opbiechtte een damesfiets gestolen te hebben. 'Pak me dus maar op', zo meldde de man uit Vlissingen. Deze bleek bij nader onderzoek uit zijn kosthuis gezet te zijn waardoor hij op straat kwam te staan. Onder invloed van drank kreeg hij een heldere gedachte, waarna hij de fiets meenam om zich daarmee aldus bij de politie te melden om onderdak te krijgen. Die kreeg hij meteen voor drie maanden, want er stond nog enige straf open van andere delicten. Daarmee had de man een warm onderkomen voor de koude wintermaanden.

Bron: ZB, Krantenbank Zeeland, PZC, 21 november 1966, pag. 2

VLISSINGER WAS VRIJHEID BEU

VLISSINGEN — Zaterdagmiddag meldde zich bij de politie in Souburg een man, die opbiechtte een damesfiets te hebben gestolen. 'Pak me dus maar op', zo vertelde de in Vlissingen verblijvende man, M. D. gebeten. Bij nader onderzoek bleek dat D. moeilijkheden had gekregen in zijn kosthuis, waardoor hij op straat zou komen te staan. Onder drankinvloed nam hij een fiets weg om zich te kunnen verzekeren van onderdak. Bij de politie is D. nu goed geborgen, want hij blijkt nog drie maanden gevangenisstraf te goed te hebben!

Yersekenaar vernietigt 'vals geld'

De Yersekse handelaar trouwde het niet helemaal toen hij van een Goese zakenman geld kreeg, aldus het Zeeuwsch Dagblad van 12 september 1956. Hij ontving briefgeld, waarbij een tientje er zo gloednieuw uitzag, dat de zoon des huizes opmerkte: 'Dat is vast vals'. De Yersekenaar begon toen ook te twijfelen over de nummering van het banknootje en nam een resoluut besluit. Het tientje werd verscheurd. Want stel dat het vals was en hij zou het uitgeven? Dan was hij zelf ook strafbaar. Dus liever niet de politie ingeschakeld. Dit bleek achteraf niet handig, want na enige dagen kwam de Yersekenaar er achter dat het bankbiljet inderdaad nagelnieuw en zeer officieel was. Daarmee had de Yersekenaar wel een bijdrage geleverd aan de deflatie van de gulden. Dat wel.

Bron: ZB, Krantenbank Zeeland, Zeeuwsch Dagblad, 12 september 1956, pag. 2.

Samen herinneren een feest van herkenning

Middelburg, de Seisbrug, tussen de Seisstraat en de Kromme Weele anno 1903 | Illustratie: Danker-Jan Oreef | Bron: Zeelandkalender 2009.

Dit is een krant vol artikelen en verhalen over 'het leven van toen'. Voor iedereen in Zeeland. Om zelf te lezen, of ter aansporing om samen met anderen eigen herinneringen op te halen.

Wij bieden u deze krant aan, omdat wij denken dat het delen van herinneringen mensen dichterbij elkaar kan brengen. En omdat herinneringen ons helpen betekenis te geven aan ons verleden. Blader deze pagina's eens door. De smaak van de champagnepils van Wemco komt vast weer boven. Of het geluid van de stoomtrein, ook een belevenis. Net als het uitstapje naar de overkant, waar je de Koningin Beatrix of Prins Bernhard voor moest hebben. Wind in de haren, deinen op de golven.

Hoe ouder we worden, hoe meer herinneringen we hebben. Vaak zijn het mooie, grappige of ontroerende anekdotes, soms ver weggestopt of juist nog helder voor de geest. Het samen delen van verhalen over vroeger en het uitwisselen van dierbare 'souvenirs' met leeftijdgenoten geeft positieve energie.

Deze krant is een initiatief van Stichting Feest van Herkenning. De stichting organiseert bijeenkomsten in heel Zeeland waarbij het delen van herinneringen centraal staat. Dit gebeurt aan de hand

van themakoffers: verzamelingen van attributen, veelal afkomstig uit Zeeuwse musea, die verwijzen naar een bepaald thema - school, streekdracht, ambachten, Oranjehuis, vervoer, dagelijks leven - of tijdsperiode. Vrijwilligers presenteren de voorwerpen en gaan met de aanwezigen hierover in gesprek bij een gezellig kopje koffie of thee. Zo houden we niet alleen de verhalen over ons Zeeuwse erfgoed levend, maar hebben ook een luisterend oor voor elkaar.

Gaandeweg ontdekten wij dat het delen van herinneringen een activiteit is die velen aanspreekt. Herinneringen zijn een kostbaar goed en maken dat we ons verbonden voelen met de mensen om ons heen. Vroegere tijden herleven, vergeten gedachten komen weer dichtbij. Soms veroorzaakt dit een traan, maar meestal zorgt het juist voor enorm veel plezier. Daarom deze krant, vol anekdotes en verhalen over het Zeeland van toen.

Welke herinneringen roepen de artikelen bij u op? Deel uw reactie met een vriend, een goede buur, een familielid. Of kom naar één van de bijeenkomsten die Stichting Feest van Herkenning verspreid door heel Zeeland organiseert. Wij horen uw verhalen graag! Kijk op de achterkant van deze krant voor een locatie bij u in de buurt.

Stichting Feest van Herkenning

www.feestvanherkenning.info

De redactie van **Zeeuws Weerzien** heeft deze krant met veel plezier gemaakt. Wij zijn benieuwd wat u ervan vindt. Ziet u uit naar een volgend nummer van deze krant? Laat het ons weten via weerzien@feestvanherkenning.info of stuur een kaartje aan Stichting Feest van Herkenning, Markt 7, 4351 AG Veere.

Betrokken in en met de regio

Blijf op de hoogte van
het laatste nieuws

pzc.nl

Het Zeeuws Archief geeft het verleden toekomst

Hofplein 16, 4331 CK Middelburg
T 0118 678 800, info@zeeuwsarchief.nl
www.zeeuwsarchief.nl

ZEEUWSARCHIEF

Ontdek het erfgoed van Zeeland

via zeeuwseankers.nl en beleef het op
de ankerplaatsen, plekken van cultuurhistorische betekenis.

Zeeuwse Ankers vertelt de verhalen bij landschappen, plekken,
monumenten, voorwerpen en mensen uit het verleden. Zeeuwse Ankers nodigt uit
tot ontmoeten en beleven. Zeeuwse Ankers verbindt het verleden, heden en
de toekomst van Zeeland.

Kijk op zeeuwseankers.nl
en lees de verhalen!
Meer informatie?
Stuur een e-mail naar
info@zeeuwseankers.nl

Zeeuwse Ankers is een samenwerkingsverband van Het Zeeuws Landschap, Provincie Zeeland,
Stichting Cultureel Erfgoed Zeeland, Stichting Landschapsbeheer Zeeland, VVV Zeeland,
ZB | Planbureau en Bibliotheek van Zeeland, Zeeuws Archief en Zeeuws Museum.

Wat zijn wij?

Nieuw
Alleen te koop bij ons,
rollator met
Zeeuwse tas!

Zorg- en comfortproducten
Service en aandacht
Bezorgen en installeren
Thuisadvies
Winkelen op afspraak
Rollator reparatie
Uitleen en verhuur

Comfort & More
Kalverstraat 1a
4331 LZ Middelburg
telefoon 0118 774 798
mail.middelburg@comfortenmore.nl
www.comfortenmore.nl

comfort & more
wij zorgen ervoor

Planbureau
en Bibliotheek
van Zeeland

ZB investeert ook in het 'Feest van Herkenning'.
Kijk voor onze activiteiten en cursussen
voor begin-dementerenden en mantelzorgers
op www.dezb.nl/klapbank

- Fysiotherapie
- Haal & Breng Service
- 'OrthoXpert' revalidatie
nieuwe knie en heup
- 'Joint Forces'
blessurepreventie

deblaeij
fysiotherapie en medische fitness
De Blaeij Fysiotherapie en
Medische Fitness
0113-562684
www.fysiodeblaeij.nl

PMC IN BALANS
Para Medisch Centrum | Fysiotherapie | Revalidatie
PMC In Balans –
Fysiotherapie & Revalidatie
0118-461897
www.pmcinbalans.nl

_fysant
Fysant
0111-450475
www.fysant.nl

FYSIO FOR YOU
Fysio For You
0113-229933 of
0111-652525
www.fysioforyou.nl

Wij zijn gevestigd in:
Arnemuiden Burgh-Haamstede Goes Heinkenszand Koudekerke
Middelburg Oost-Souburg Vlissingen Zierikzee Zoutelande

Helpers gewond bij brand in St.-Annaland

In de werkplaats van Johs. Quist in St.-Annaland brak maandagavond 18 juli 1955 brand uit. Terwijl de brandweer al naar de plek van het onheil spoedde werd de kerkklok geluid - destijds klaarblijkelijk nog in gebruik bij afwezigheid van een sirene. Toen schilder Quist wat benzine verkocht had de klant nog een brandende sigaret in zijn hand. Die zou ervoor gezorgd hebben dat er een steekvlam ontstond. Quist trachtte het brandende benzinevat naar buiten te werken, maar verder dan de keuken kwam hij niet. Met ernstige brandwonden aan zijn arm moest hij de poging staken. En zelfs zijn vrouw helpen wiens kleren inmiddels vlam hadden gevat, omdat ook zij had gepoogd het benzinevat uit de keuken te verwijderen. De brandweer arriveerde echter spoedig en kon de vlammen in bedwang krijgen en met water zorgen dat de rest van het pand geen vlam vatte. De twee gedupeerden hadden echter al meer hulp gekregen en ook die goedbedoelde bijstand leidde tot nog meer letsel. Caféhouder Moerland had een raam ingetrapt en daarbij een levensgevaarlijke snijwond aan zijn been opgelopen, waaraan hij in het ziekenhuis te Bergen op Zoom moest worden geopereerd. De schade aan de verfwinkel bleef beperkt tot een uitgebrande keuken. De persoonlijke schade was door het moedige, maar wellicht niet altijd even doordachte optreden van de betrokkenen vele malen groter.

Bron: ZB, Krantenbank Zeeland, de Eendrachtshode, 22 juli 1955, p. 2.

Colofon

Zeeuws Weerzien is een gratis krant die in een oplage van 50.000 exemplaren wordt verspreid in heel Zeeland, onder andere in musea, archieven, bibliotheken, gezondheidsinstellingen, zorginstellingen, gemeentelijke instellingen en bij plaatselijke ondernemers.

Uitgever

Stichting Feest van Herkenning
Markt 7, 4351 AG VEERE
www.feestvanherkenning.info
secretariaat@feestvanherkenning.info

Eindredactie

Jan van Damme, PZC

Redactie

Peter Blom, Zeeuws Archief
Johan Francke, ZB | Planbureau
en Bibliotheek van Zeeland

Vormgeving

Leo Minnaard
Ramon de Nennie, decreet
decreet@zeelandnet.nl

Druk en advertentieverkoop

Meulenberg Media
Patrick Joossens en Jerry Tupanwel
www.meulenberg.nl
verkoop@meulenberg.nl

Projectcoördinatie

Hanneke de Vroe,
Stichting Feest van Herkenning
weerzien@feestvanherkenning.info

Deze piloteditie is mede mogelijk gemaakt door het FNO programma Meer Veerkracht, Langer Thuis.

De schillenboer ging en komt

De nostalgische kreet 'Schillen!' wordt al lang niet meer in de straten van de Zeeuwse dorpen en steden gehoord. Lange tijd bepaalden straatventers als de schillenboer het straatbeeld. In Vlissingen had je tot in de jaren zestig bijvoorbeeld nog Jo de Schillenboer die met paard en wagen langs de huizen kwam. In Hansweert kwam Jodocus Verhage - in de strenge winter van '63 met een paard op sokken - en in Sas van Gent Chris de Maillie.

De schillenboeren, vaak zelf veehouders, gebruikten het restafval van vooral groente, maar ook fruit voor het voeren van het vee. Daarom kon niet alles worden meegegeven. Zo mochten er geen resten ui- of preiafval tussen de schillen zitten, want dat bedierf de smaak en maakte het overige afval ongeschikt.

De schillenboer werd voor het eerst vermeld in de *Zeeuw*, Christelijk-historisch nieuwsblad voor Zeeland van 1 oktober 1896. Hierin werd een grote opsomming gegeven van allerhande ambachten en beroepen waaronder de schillenboer - in die tijd kennelijk al een bekend begrip. De schillenboer kon, net als de hedendaagse uitvaartverzorgers in het crematorium, op heel wat bijvangst rekenen. Hij gaf dit vaak weer netjes terug als er weer eens muntgeld, zilveren theelepeltjes, horloges of zelfs ringen tussen de schillen terecht waren gekomen. Tenminste als we de Vlissingse Courant van 14 oktober 1911 mogen geloven. Uit de Zierikzee-sche Nieuwsbode van 8 november van datzelfde jaar blijkt het schillen ophalen geen ongevaarlijk beroep te zijn geweest, want de schillenboer van Ouddorp werd door een roekeloze automobilist aangereden en overleefde het niet.

Na de oorlog bleven de schillen nog geruime tijd opgehaald, maar verbeterde vuilnisophalddiensten

Schillenboer Jodocus Verhage in Hansweert met zijn paard op sokken in verband met de gladheid. Foto: Jacqueline Midavaine, 1963, ZB, Beeldbank Zeeland, recordnr. 105871.

en de komst van supermarkten maakten dat er een andere verwerking van de afvalstroom ontstond. Een van de laatste schillenboeren op Walcheren moet Jaap Dekker uit Oostkapelle zijn geweest. Hij reed op 8 april 1993 voor het laatst zijn rondje. De 77-jarige vond het toen na 26 jaar schillendienst mooi geweest. Hij kon ook geen boer meer vinden die de schillen nog aan zijn varkens wilde voeren. Volgens een bericht in de PZC van 22 juni 1979 had de schillenboer van Hulst er al in 1961 de brui aan gegeven.

Op Tholen deed de schillenboer 'nieuwe stijl' per 1 mei 1984 zijn

herintrede. Vanaf die dag kwam de nieuwe schillenboer, de firma Van Dijke, met een bestelbus langs om containers restafval (brood, groente, fruit) op te halen. Nieuw was wel dat de gebruiker betaalde. Huishoudens betaalden een gulden tot één gulden en vijftig cent voor een container van tien, twintig of dertig liter. Dat geld zou men - volgens de gemeente, die het project ondersteunde - bereid zijn te betalen, omdat dit werd uitgespaard op het normale afvalaanbod. Dit schillenafval werd eveneens gebruikt als veevoer.

SGP-raadslid Lilian Janse uit Vlissingen opperde in de PZC van

8 april 2017 ook de herinstructie van de schillenboer moderne stijl. In steden als Leiden, Rotterdam en Hengelo werd het gft-afval al apart opgehaald. Te veel van dit afval ging verloren omdat het nat werd of in andere afvalcontainers terecht kwam, waardoor het alsnog verbrand moest worden. Bij deze projecten werd het afval in speciale emmers verzameld om er compost van te maken. Er mogen dan heren der nieuwe schillenboeren in het straatbeeld opduiken, de roep 'schillen' zal niet meer snel worden gehoord.

Bronnen: ZB, Krantenbank Zeeland en ZB, Beeldbank Zeeland.

Goese primeur met vrouwelijk brandweerkorps

Vrouwelijke brandweerlieden waren schaars halverwege de vorige eeuw. Goes had in dat opzicht een landelijke primeur. Bij voldoende animo, zo werd op 28 maart 1956 bekendgemaakt, zou binnenkort door de Bescherming Burgerbevolking (BB) te Goes een vrouwelijk brandweerkorps worden opgericht, bestaande uit twaalf dames. Zes dames waren al actief en in opleiding, dus het was een kwestie van tijd voordat het beoogde aantal was gehaald, zo was het idee. Hoewel Amsterdam en

Den Haag al vrouwelijke agenten hadden zou Goes de eerste stad met brandweervrouwen worden. De twaalf dames werden bij de wijkpost van de BB ingedeeld en er werd ook daadwerkelijk een brandweerploeg voor dames opgericht. In 1957 verschenen nog diverse berichten over de blussende vrouwen - onder andere over een brand bij een bruiloft van een van hen - maar daarna werd het stil rond de Goese vuurbestrijders. ZB, Krantenbank Zeeland, *Zeeuwisch Dagblad*, 28 maart 1956, pag. 1.

Unicum voor Nederland!

GOES, 27 maart — Wanneer er voldoende animo voor bestaat, wordt binnenkort door de Bescherming Bevolking te Goes een vrouwelijke brandweergroep, bestaande uit vijftien dames, opgericht. Dit zal dan de eerste damesbrandweer in Nederland zijn.

Aanvankelijk is deze primeur bedoeld als proef. Wanneer het eerste aantal aanwezig is — enkele dames stelden zich reeds beschikbaar — zal de ploeg geheel zelfstandig optreden onder leiding van een vrouwelijke commandant.

De heer Verstegen, commandant van de Goese B.B., deelde ons mede, dat men goede verwachtingen heeft van

Aan de grens van West-Berlijn is in aanwezigheid van de distriktsburgemeester Willy Kressmann een groot bord geplaatst, waarvan de opschriften, zoals deze foto toont, pleiten voor de hereniging van Duitsland en waarop men, zinspelelend op de huidige stroming tegen Stalin, zijn verlangen tot ulding brengt de Stalin-Alleen in Oost-Berlijn onder Westduits beheer een nieuwe, westelijke, naam te geven. Van Stalin-Allee heeft men op het bord Stalin-Alle (afgelopen met Stalin) gemaakt.... In Hannover heeft zich een 75-jarige

deze brandweerdames. De eerste resultaten van de dames, die reeds enige tijd in opleiding zijn, zijn namelijk zeer gunstig. Men is van mening, dat het zwakke geslacht in dezen niet voor de mannen zal behoeven onder te doen.

Hebben Amsterdam, en straks Den Haag, hun vrouwelijke politie-agenten, Goes is de eerste stad in Nederland, die zijn vrouwelijke brandweerlieden presenteert. Geen wonder dus, dat de Zeeuwse B.B. trots is op dit initiatief. Het ligt in de bedoeling, dat de vijftien dames bij een B.B.-wijkpost zullen worden ingedeeld ter assistentie. Zij zullen dan in actie komen, wanneer op de wijkpost een brandmelding binnenkomt.

Goede zorg begint met een verhaal

zorgt in zeeland

SVRZ

T. 0900-7879777 | zorglijn@svrz.nl | www.svrz.nl

Tafel Thuis
Dé Zeeuwse Keuken

**GEZONDE EN LEKKERE
MAALTIJDEN UIT STREEK
EN SEIZOEN**

0118 – 63 20 30 info@tafel-thuis.nl

tafel-thuis.nl

**TEGEN INLEVERING
VAN DEZE BON**

**5 euro
KORTING**

op het boek:

“Op zoek naar Zeeland”

of

“Verder op zoek naar Zeeland”.

(Geldig bij alle boekhandels in Zeeland)

Uitgeverij Het Paard van Troje

Tussen de Zeeuwse rails

Een Bevelands paar op reis per trein door Zeeland, 1956.
Bron: Spoorwegmuseum, [11399], *Spoorwegen in Beeld*.

Pas toen honderdvijftig jaar geleden de Sloedam en de Kreekrakdam waren aangelegd kon de Zeeuwse Lijn worden gebouwd. Deze spoorlijn loopt van Roosendaal naar Vlissingen en heeft een lengte van 74,4 kilometer. Er werd van 1863 tot 1873 aan gewerkt. Waren het ooit stoomtreinen die over de Bevelanden en Walcheren denderden, vanaf 1956 zijn het elektrische treinen die Zeeland met de rest van het land verbinden. Koningen, diplomaten, handelsreizigers spoorden hierover naar of van de mailboot op Engeland. Walchenaren en Bevelanders pakten de trein om snel elders te komen. Zeeuws-Vlamingen stapten over in Kruiningen of Vlissingen voor de veerboot naar de overkant. De Zeeuwse lijn was van internatio-

naal, nationaal en regionaal belang. Vanuit Goes had in 1927 de Spoorweg-Maatschappij Zuid-Beveland drie aansluitende tramlijnen aangelegd: naar Hoedekenskerke en verder naar Borssele, Wemeldinge en een naar Wolphaartsdijk. Na vijf jaar werden de diensten op deze tramlijntjes ingekrompen. Autobusdiensten namen het reizigersvervoer over. Sporen door Zeeland blijft een onthaastende bezigheid: de treinen stoppen tussen Rilland-Bath en Vlissingen vrijwel altijd op alle tussengelegen stations. Wie wil genieten van een nostalgische rit door het Zeeuwse land kan in stijl sporen van Goes naar Hoedekenskerke. Op het tramlijntje, geëxploiteerd als museumlijn door de Stoomtrein Goes-Borssele, herleven oude tijden.

Naar de overkant

Zeeland is een land van overkanten. Door de eeuwen heen zijn deze overkanten verbonden geweest door tientallen veerdiensten. Toen er nog geen spoorlijn was, de eilanden niet met elkaar waren verbonden met dammen, bruggen of stormvloedkeringen, was het reizen niet eenvoudig.

Vanaf 1866 werden stoomboten ingezet voor het onderhouden van veerdiensten in Zeeland. In dat jaar werd de 'Provinciale Stoombootdienst op de Westerschelde (PSD)' opgericht. Kort na de Tweede Wereldoorlog werd het vervoer kosteloos gemaakt, maar in 1950 werden alweer tarieven ingevoerd. Dit leidde onder het motto 'vrije veren' tot grote protesten vanuit Zeeuws-Vlaanderen. Op 14 maart

2003 werd de Westerscheldetunnel geopend en viel het doek voor de PSD. De veerdiensten Vlissingen-Breskens en Kruiningen-Perkpolder werden per direct opgeheven. Wat bleef was een fiets-voetveer onderhouden door de *Prins Willem-Alexander* en *Prinses Máxima*. Het is de laatste Zeeuwse veerdienst die het hele jaar door vaart.

Ten tijde dat de PSD-boten voeren konden vele Zeeuwen hier al lyrisch over worden. Met hun vertrek is dat niet minder geworden. Er bestaat een fanclub van de oude PSD-boten. De laatste veerboten zijn verkocht en een aantal is gesloopt. Oudere veerboten zijn vaak al eerder verschroot en aanlegsteigers aan de Zeeuwse stromen vergaan. Wat blijft is de herinnering.

Aanlegsteiger provinciale veerboot Breskens - Vlissingen aan de Veerhaven te Breskens, circa 1960.
Bron: Zeeuws Archief, fotoarchief J. Torbijn, Goes, nr BRE-29.

Let op de champagnepils van Wemco

Herinnert u het zich nog: het eerste glas champagnepils oftewel gazeuse limonade. Het werd gedronken bij speciale gelegenheden, zoals bij verjaardagsfeestjes, tijdens een schoolreisje of uitje van de buurtvereniging.

Eerst een beetje prikkelend op je tong, dan die smaak van iets wat op frambozen, cola, appel of citroen moest lijken en ten slotte een 'boertje' laten. Met priklimonade kon je ook een 'spoetnik' maken: een scheutje koffiemelk, suiker erbij, flink roeren en dan een plens gazeuse. Je krijgt nu nog die zoetschuimende smaak in je mond als je eraan denkt. Als je moeder niet keek dronk je er zo vier glazen van weg.

Een van de bekendste Zeeuwse gazeuses werd gemaakt door de firma Wemco, in een pand op de Kinderdijk in Middelburg. Vanaf de jaren dertig werden hier de Wemco-limonades gefabriceerd. Eerder was hier De Zeeuwse Bierhandel gevestigd. Directeur was Willem Rijks en de officiële naam luidde 'Fabriek Wemco Producten Firma W.A. Rijks en Co', met als oprichtingsdatum 1929. 'Wemco' stond voor Willem en Mien Company. Mien was de vrouw van Willem. Zij woonden boven de zaak. In 1938 overleed Johanna Wilhelmina (Mien) Rijks. Toen in 1950 het bedrijf werd omgezet in de CV (Commanditaire Vennootschap) WEMCO was het doel van de onderneming: 'de fabricage van alcoholvrije dranken enzovoort en de handel in alcoholvrije, zwak-alcoholische en sterke dranken, alles in de ruimste zin genomen'.

Elders in het land bestonden ook fabrieken waar limonade gazeuses werden gemaakt. Exota was van deze sprankelende frisdranken de bekendste. Toen Willem Rijks in september 1950 overleed werd zijn plaats bij Wemco ingenomen door Gilles Anthéunis.

Advertentie voor Wemco-frisdranken, 1970.

Wemco kende verschillende smaken van de felkleurige frisdrank en was verkrijgbaar in onder andere de kleuren rood (frambozen), groen (reine claude), bruin (champagnepils), geel (citroen) en wit (cider).

Op de eenliter flessen zat een witte porseleinen beugelsluiting. Het merkteken 'Wemco' stond in moderne letters op de voorkant. Op de achterkant stond de tekst 'Wemco Gazeuze, Middelburg. Door de hygienische fabricage voldoet dit product aan de hoogste eisen. Statiegeld 30 cent'. In de zomer van 1970 maakte men reclame met een tekening van vrolijke mensen, genietend van een glas Wemco. De tekst luidde:

„t Doet deugd. Neem een glas lekkere, sprankelende Wemco-limonade. Puur genot!
Wemco frisdranken, altijd goed!
Sinaasvruchtenlimonade, citroen, frambozen, reine-claude, druiven, champagnepils, cider, cola, up.
Houdt u van tonic?
Dan Wemco Indian Tonic!

Heerlijk stimulerende Wemco-limonade siroep: vier smaken. Alle Wemco-frisdranken worden volautomatisch bereid uit natuur-zuivere ingrediënten en selecte sappen. Vraag ze bij uw kruidenier, melkhandelaar, groenteman, slijter. En... let op het merk... Wemco!"

De vraag naar limonadegazeuses werd allengs kleiner omdat Amerikaanse coladranken en lemon-lime dranken steeds populairder werden. Wemco bestond tot 1970 als zelfstandig merk. Door fusies met andere drankproducenten moest de fabriek sluiten en verdween de fabriek en deze 'Zeeuwse cola van weleer'. De Zeeuwse band Champagne Charley heeft in 2002 Wemco bezongen in het nummer 'Overvaren': herinneringen aan een vrolijk fietsuitje met de veerboot over de Schelde: 'Gewapend met een beugelfles champagnepils van Wemco'.

Bron: PZC 2 juni 2018.

Beugelfles Limonade Gazeuze Wemco, circa 1960.
Bron: particuliere collectie

Een explosief drankje

Lang voordat Coca Cola, Pepsi en Fanta tot in alle uithoeken van de wereld bekendheid genoten, bestonden er regionaal en lokaal allerlei limonade-fabriekjes die de zoete 'dorstlesser' produceerden. Zo had IJzendijke zijn limonadefabriek en in Middelburg had je die van Hildernisse in de - toen nog - Korte Gortstraat en Minderhoud in de Pijpstraat in de voormalige Azijnfabriek de Arabier. Enkele merknamen van nostalgische limonades zijn DEKO, Wemco, Gazeuze en Exota.

De druk in de flessen liep door het vele koolzuur met grote warmte dusdanig op, dat flessen die kapot vielen explodeerden en grote glaswonden konden aanrichten. In het programma de Ombudsman van de VARA werd gesuggereerd dat de flessen spontaan zouden exploderen. De fabrikant van het merk 'Exota' spande daarop een kort geding aan. Uiteindelijk moest de VARA in 1996 na hoger beroep een bedrag van meer dan zeven miljoen gulden uitkeren aan de fabriek, die na de uitzending failliet ging. Dat nam niet weg dat de exploderende limonadeflessen levens-

gevaarlijk waren. Ook producent Van Tuyn NV moest zelfs smartengeld aan slachtoffers uitkeren. Onder die slachtoffers was een jongetje, dat in 1967 zijn oog verloor als gevolg een geëxploodeerde fles.

Advertentie uit 1952.

Het wonder van Tholen

Achter 'het wonder van Tholen' schuilen geen huilende Mariabeelden of andere onverklaarbare religieuze verschijnselen. Het wonder van Tholen is de omschrijving voor de eerste naoorlogse rijpe oogst. Tholen was na de oorlog, met uitzondering van de stad zelf, nog geïnuundeerd gebied. Het zoute water werd in het najaar van 1944 en de lente van 1945 weggepompt.

*Het water overstroomde 't land
Het zilte vocht doordrong de klei
Maar toch geen plaats voor wanhoop,
want
Nee, zei de boer, ik vecht mij vrij.*

De zilte percelen konden door de regenval nog op tijd ingezaaid worden, vooral met zomergras en gerst, hoewel er een verbod op het zaaien van graan was ingesteld. Die zomer regende het overvloedig, waardoor er veel zoet water door de grond spoelde. In juli 1945 stond de tarwe manshoog met volle zware aren op de velden en een opbrengst van 75 mud per hectare. Ook de aardappelen en peulvruchten lieten een ongekende oogst zien. Die oogst was zo onverklaarbaar groot dat in de krant Opbouw van 14 juli voor het

eerst van het 'wonder van Tholen' werd gesproken, al begreep men toen nog niet hoe de gewassen zo goed hadden kunnen groeien op de zilte grond.

In het *Mededeelingenblad voor het eiland Tholen* van 17 augustus werd de oorzaak in het hogere gezocht. Daarmee werd onbedoeld de spijker op de kop geslagen: *'t is precies of er een laag kunstmest van de beste soort op 't land is uitgestrooid.'*

Door het zilte water afgezet organisch materiaal was gaan rotten en had op die wijze als mest gewerkt. De vergane algen en wieren voegden een extra laag stikstof toe aan de grond en hadden zo een bijzonder vruchtbare bodem gevormd. De stikstof bevorderde de sterke groei van het gewas terwijl het zout ervoor zorgde dat dit niet te snel gebeurde, waardoor een goede oogst ontstond.

Landbouwers leerden hiervan gips in de zoute grond te verwerken, maar in 1947 keerde dit zich juist weer tegen de landbouwproductie toen er een droge en zeer warme zomer kwam. Het wonder van Tholen bleek door de natte zomer een eenmalige gebeurtenis die zich de daaropvolgende jaren niet herhaalde.

De oogst van 1945 was bijzonder goed op Tholen.
Foto: ZB, Beeldbank Zeeland, recordnr. 47757

Babydekentje met slangen

Het patroon van dit babydekentje is gebaseerd op een patroon van een Arnhemse visserstrui. In Arnhem is dit bekend als het Slangenpatroon. De meisjes zongen vroeger: 'Een trui met slangen doet mijn hartje naar verlangen'.

Visserstruien werden in heel Zeeland gedragen tot circa 1950. Daarna verdwenen ze uit het straatbeeld. In het boek 'Truien bij

de vleet; Zeeuwse visserstruien in verhalen en patronen' van Anja Geldof en Stefanie Huibregtse wordt de geschiedenis van Zeeuwse visserstruien uit de doeken gedaan, inclusief patronen om deze truien opnieuw te breien.

Het patroon van het babydekentje met slangenpatroon is gratis te verkrijgen bij aankoop van garens bij Atelier Jaffari aan de Markt in Arnhem.

Foto:
Stefanie Huibregtse

Gevangen in een ansichtkaart

Ruim 6500 Zeeuwse foto's en prentbriefkaarten, gemaakt tussen 1919 en 1982.

Dat is de collectie Torbijn. Vele dorpsgezichten, cafés, winkels, campings,

strandtaferelen. Een prachtig beeld van hoe Zeeland ooit was: voor de oorlog

bijna zonder auto's, na de oorlog met steeds massaler toerisme.

Jacob Torbijn (1892-1962) begon rond 1911 in de Ganzepoortstraat 22 in Goes

een winkel in papier- en schrijfwaren. Fotografie was nog niet zo gewoon.

Hij ontdekte dat veel ondernemers gek waren op foto's van hun dorp. Die ging

hij leveren. Torbijn kocht een goede camera, een statief en een auto, zijn klanten-

kring werd heel Zeeland en West-Brabant. Restauranthouders, winkeliers

en campingbazen kregen de mogelijkheid om bestellingen voor ansichtkaarten

van hun bedrijf te plaatsen.

Ze konden ze in de toen bekende kaartenmolens op hun toonbank zetten. Zijn

twee zoons Jan (1913-1973) en Johan (1914-2000) namen na de oorlog het bedrijf

over. In 1973 deden zij het bedrijf over aan Henk van der Graaf. Die sloot de

deuren in 1999. Het Zeeuws Archief in Middelburg heeft de foto's gedigitaliseerd.

Kijk op archieven.nl en zoek op Torbijn, dan kunt u alle foto's bekijken.

— Wolphaartsdijk Ned. Herv. Kerk —

De Nederlandse Hervormde kerk te Wolphaartsdijk, voor mei 1989.

Bron: Zeeuws Archief, Zeeuws Genootschap, *Zelandia Illustrata*, Aanwinsten, nr 142-22

De Schuivlotstraat

De Nederlandse Hervormde kerk te Oudelande, voor maart 1979.
Bron: Zeeuws Archief, Zeeuws Genootschap, *Zelandia Illustrata*, Aanwinsten, nr 135-21

straat in Groede met links de hervormde kerk en rechts de katholieke kerk. Circa 1915.
Bron: Zeeuws Archief, Fotoarchief J. Torbijn, Goes, nr GRO-P-13

Nieuwerkerk Molen
De molen (1844) te Nieuwerkerk, een stenen grondzeiler, circa 1988.
Bron: Zeeuws Archief, Verzameling Beeld en Geluid, nr 439-296

Sudoku

Vul de cijfers 1 tot en met 9 in en wel op zodanige wijze dat:

- * op elke horizontale rij elk cijfer slechts één keer voorkomt
- * in elke verticale kolom elk cijfer slechts één keer voorkomt
- * in elk subrooster elk cijfer slechts één keer voorkomt

Hier komt ook de naam van de puzzel vandaan: sudoku betekent in het Japans zoiets als “getallen enkelvoudig”.

[illegible][illegible]

‘Mijn koe?
Ik zou het
niet weten’

Als je als smokkelaar samen met je smokkelwaar werd betrapt, was je er gloeiend bij. Maar er waren ook manieren om dat verband wat moeilijker aantoonbaar te krijgen. Wie levende have smokkelde moest er bijvoorbeeld voor zorgen dat er geen directe betrokkenheid tussen de smokkelaar en het dier te constateren viel. Zo dachten die smokkelaars bij Aardenburg vast ook.

Regelmatig staken Nederlanders met een koe de grens over. Helaas geeft de geschiedenis ons door- gaans alleen de mislukte gevallen. Behalve dan toch de gebeurtenis van 13 oktober 1955. Het was toen mistig rond Aardenburg. De commiezen die op de loer lagen zagen plots een man lopen met een tien- tallen meters lang touw achter zich aan. Nadat die sleep voorbij was bleek hieraan een koe vast te zitten. Achter de koe liep een man losjes met een stok waarmee deze af en toe de koe op de kont sloeg om hem vooruit te laten lopen.

De karavaan was in België voordat de commiezen in konden grijpen, maar ze hadden het duo wel herkend. Voor de rechtbank in Middelburg herhaalden de twee echter keer op keer dat ze van niets wisten. De voorste had de koe nog nooit gezien en de achterste had de viervoeter alleen wat aangemoedigd door te lopen.

Bron: ZB, Krantenbank Zeeland, *Zeeuwsh Dagblad*, 18 januari 1956, pag. 2.

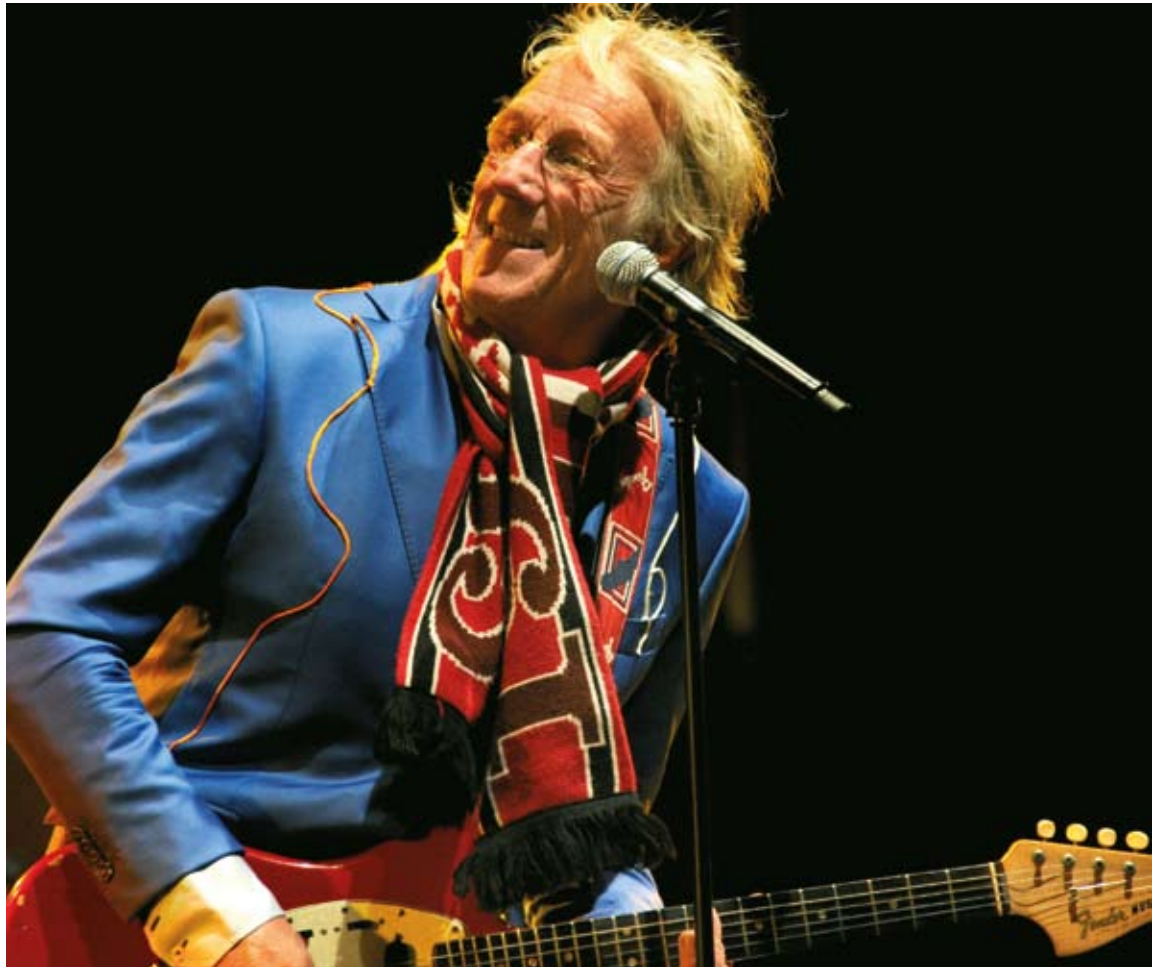
Dies ist unser Badehöckchen

Domineeszoon, cabaretier en schrijver Freek de Jonge (1944) haalt herinneringen op aan Zeeuwse vakanties. Hier volgt een fragment uit zijn verhaal ‘Insgelijks’, dat vorig jaar verscheen in zijn bundeltje ‘Ben ik een Zeeuw?’ We gaan naar 1956, Vrouwenpolder.

De oorlog moest nog beginnen in mij. En dat lukte met de Duitsers in Vrouwenpolder. We hadden dat jaar van de Duitsers gewonnen. Op 14 maart. In een door sneeuw- stormen geplaagd Düsseldorf. Met twee doelpunten van Abe. En eentje van Cor van der Hart in eigen doel.

Het gevolg was dat we iets hadden terugveroverd op de schande van de smadelijke nederlaag in de meidagen van 1940. De Duitsers deden zich te goed aan de vruchten die het Wirtschaftswunder afwierp en hadden er niet veel moeite mee de vakantie door te brengen op de stranden die ze twaalf jaar eerder pas prijs wensten te geven na een bittere strijd. In het dorp zorgde het opkomende toerisme voor een tweedeling. Naast de vraag wat God ervan zou vinden, was het ook een morele kwestie. Mocht je geld verdienen aan de mensen die ruim tien jaar geleden Walcheren verwoest hadden achtergelaten? (...)

Ons gezin kon beschikken over een withouten bakhokje op het strand, waarin we onze badpakken aan konden trekken zonder het onhandige gedoe met een hand- doek om wat niet gezien mocht worden te bedekken. De Duitsers, een gezin met twee kinderen, hadden zich er op een dag pontificaal geïnstalleerd. Een kuil met een Atlantikwall er om- heen, twee parasols en twee strand- stoelen, een windscherm en een hond. Mijn vader die erg op zijn rust gesteld was als hij Simenon las, liep geërgerd – een stemming die ik met andere mensen erbij niet

Freek de Jonge. Foto Lex de Meester

van hem kende – op het bezette gebied af. „Dies ist unser Badehöckchen”, hoorden we hem zeggen met een alle kanten op schietende intonatie. Voor mijn broer aanleiding om in de slappe lachkramp te schieten. Mijn moeder gaf hem een draai om zijn oren en de Duitse meneer zei: „Ich glaube nicht, dass Sie Teile dieses Strandes behaupten können.” (...) „We gaan morgen wat vroeger,” zei mijn vader. „Dan zal jij toch wat eerder op moeten staan”, was het antwoord van mijn moeder. „De jongens gaan vooruit”, zei hij ad rem. (...)

De volgende dag liepen mijn broer en ik om kwart over acht met de tas met koffie en broodjes en andere benodigdheden voor een dagje aan het strand tussen ons in de Fort den Haakweg af richting

zee. Het was een kleine twee kilometer lopen. De lucht had nog iets fris van de vroege morgen en wij waren de enigen die richting strand liepen. Er kwam ons een reusachtig Zeeuws paard tegemoet, dat een kar op rubber banden voortrok. De voerman wenste ons een goedemorgen. Mijn broer zei: „Insgelijks.” „Van wie heb je dat?”, vroeg ik. Hij haalde zijn schouders op en mompelde: „Uit een boek.” (...) Insgelijks. Ik nam me voor ook eens een boek te lezen.

Een eerste blik bovenop het duin richting ons strandhuisje bevestigde een langzaam gerezen vermoeden. De Duitsers zaten er al. Breeduit. Ze hadden een tweede wind- scherm aangeschaft om de wispel- turige Hollandse wind te weren. Mijn broer en ik verstijfden.

„Wat gaan we doen?”, vroeg ik, „ik ga daar echt niet zitten wachten achter dat huisje tot de rest komt.” Mijn broer haalde zijn schouders op. „Geef mij mijn boek maar.” „Neem jij de hele tas maar.” „Die is te zwaar.” „Dan ga je toch hier zitten lezen.” Er stond een bank. Ik liep terug. De eerste badgasten passeerden. Ze lieten mij steeds als eerste groeten, waardoor ik het nieuw verworven woord ‘insgelijks’ niet kon praktiseren. Toen ik bijna thuis was, kwamen mijn ouders me tegemoet gelopen. „Ze zaten er al.” Mijn vader weigerde naar het strand te gaan. Mijn moeder zei dat hij niet zo flauw moest doen. (...)

Uit: Freek de Jonge: *Ben ik een Zeeuw?* Geschenk tijdens de Week van het Zeeuws Boek 2017.

Feest van herkenning | the old man and the sea

ramon

Meulenberg Media

ontwerp
vormgeving
layout
opmaak
drukwerk
printservice
belettering
textieldrukwerk

Drukkerij Meulenberg B.V.

Rotterdamsekaai 61 | 4331 GN Middelburg | Tel.: 0118 63 51 26
drukkerij@meulenberg.nl | www.meulenberg.nl

Kiss & ride in 1966

Zo een plaats op het station waar je geliefden en bekenden afzet voor de openstaande deuren van de vertrekkende trein – een kiss & ride – bestaat nog niet zo lang, zullen de meeste mensen denken. De Vlissingse A.P.S. had er vijftig jaar geleden makkelijk de naamgever van kunnen zijn. Hij nam namelijk wat al te enthousiast afscheid van zijn vriendin op het station van Bergen op Zoom en deed dit, om zo de trein maar niet te hoeven missen, vanaf de treeplank.

Nadat hij uitgekust was bleek de militaire trein zich echter al in beweging te hebben gezet. A.P.S. trachtte nog wel de deur te openen, maar die was al afgesloten. De Vlissingse maakte daarom een koude rit op de treeplank mee, want pas bij Rilland-Bath werd de benarde positie van de man bemerkt, waarna de trein op het station van Kruiningen werd stilgezet. Normale treinen stoppen natuurlijk op meerdere stations,

maar A.P.S. reed met de militaire trein, zodat deze met een kwartier vertraging, maar wel met A.P.S., zittend in de wagon de eindbestemming bereikte. In het vervolg zal A.P.S. vermoedelijk zijn kussen vanuit het raam van de wagon hebben gewisseld.

Bron: ZB, Krantenbank Zeeland, Provinciale Zeeuwse Courant, 7 november 1966, pag. 2

Hoog bezoek tijdens boomplantdag 1947

H.K.H. prinses Juliana en Z.K.H. prins Bernhard op het Bellamypark in Vliessingen ter gelegenheid van boomplantdag 1947. Elsie Jonk en Hans Verhagen (de latere dichter) bieden de prinses bloemen aan.

Bron: Fotocollectie Gemeentearchief Vliessingen; Foto Dert.

Na de inundatie was het eiland Walcheren drooggemaakt. Met de aangroei van bomen en planten moest in 1947 nog een aanvang worden gemaakt. Een grootse aanzet daartoe werd op 5 november gegeven door de Stichting Nieuw Walcheren. Hoog bezoek, onder wie Prinses Juliana en de Britse premier Clement Attlee kwam naar het eiland toen de eerste bomen in de inmiddels weer vruchtbare bodem werden geplant. Ze werden in Vliessingen ontvangen door Commissaris van

de Koningin Quarles van Ufford en burgemeester Kolff. De prinses kreeg van de achtjarige Hans Verhagen en Elsie Jonk een boekje bloemen aangeboden. Nadat op het Bellamypark de eerste boom was geplant volgde een druk programma waarbij de genodigden eerst naar Westkapelle trokken om daar een nieuw bos aan te planten en daarna naar Middelburg waar nieuwe bomen op het Seisbolwerk in de aarde werden geplaatst.

Bron: ZB, Krantenbank Zeeland, Zeeuwse Dagblad, 5 november 1947, pag. 1.

Weer even thuis

Weer even thuis is een wekelijkse rubriek in de PZC, waarin mensen terugblikken op hun jeugd. Ze staan altijd voor de deur van het huis waar ze opgroeiden.

Verstoppertje op de Loskade

Eveline Mos neemt ons mee naar het monumentenpand op de Loskade in Middelburg. Ze herinnert zich nog de jaren net voor de oorlog. O ja, de voordeur. Die was in haar tijd 'grachtengordelgroen'. De huidige kleur, een beetje olijfgaai, vindt ze raar. De koperen brievenbus mag ook wel eens gepoetst worden. „Wij hadden een dienstmeisje in Walcherse dracht. Zij poetste alles wat koper was, de brievenbus en ook de deurknop.” We kijken naar het kanaal. „Daar lagen vaak binnen-vaartschepen. Op de kade lagen zand, grint, balken, ideaal om te spelen. Het mocht niet, dus het gaf een kick om het toch te doen. Met de andere kinderen van de Loskade, en met mijn vriendinnetje Koosje Joosje uit de Oude Werfstraat, zij was de dochter van onze werkster.”

Bron: PZC 2 juni 2018 | foto Ruben Oreel.

Jules was een vlotte

Jules van Lierde is de zoon van de melkboer in IJzendijke. Vanaf zijn vierde hielp hij lege flessen sorteren. De zuivelwinkel in de Walstraat was een treffpunt: „We wisten alles van elkaar.”

Daar, dat woonhuis op nummer 6, dat was de winkel. Hier de deur, daar de etalage. Jules van Lierde herinnert zich de zuivelwinkel van zijn ouders. Hij is van 1966, dus zijn bewuste jaren beginnen rond 1970: „De winkel was de zoete inval.” Vader Herman ging elke dag op ronde, zoals dat heette. Met zijn bestelwagen trok hij de polder in, tot aan Philippine en Waterlandkerkje, om boeren en buitenlui van zijn zuivel te voorzien. Bij de aanstaande geboorte van Jules dacht vader Herman dat het zo'n vaart niet zou lopen. Hij kwam van een boerderij en had ervaring met koeien. Maar Jules was een vlotte, de melkboer moest zijn ronde in de polder afbreken. Eigenlijk hadden zijn ouders hem Pieter willen noemen. De huisarts, die de nieuwe IJzendijkenaar ter wereld hielp, vond dat geen goed idee: de jongen moest maar naar zijn opa worden genoemd. Zo werd het Jules. „Ik ben er eigenlijk wel trots op”, zegt Jules nu, „mijn opa was best bekend in het dorp, ik lijk op hem, hij was veehandelaar en had nog in de Eerste Wereldoorlog gevochten.”

Bron: PZC 7 december 2017 | Foto: Camile Schelstraete.

Paarden kenden de weg

Een bewogen leven aan de Kapelseweg bij Kloetinge. Joop Minnaar weet het nog: café De Vriendschap was legendarisch. We staan op de Kapelseweg buiten Kloetinge. Landelijk, dat is niets te veel gezegd. De woning die er nu staat is jong. Minnaars gedachten gaan uit naar zo'n zestig tot zeventig jaar geleden, toen er op deze plek nog een café met een schuur stond. Je ziet het er niet meer aan af, maar zijn vader runde er het drukste etablissement van het dorp: café De Vriendschap.

Minnaar, zonder d, de arme tak. Overgrootvader Lourens begon er met een café. De Kapelseweg was de doorgaande route van Yerseke en Wemeldinge naar Kloetinge en Goes. Veel boeren kwamen er voorbij. Op de fiets. Of met paard en wagen. Er moest geen 'aorop' of 'uto' worden gezegd, de dieren kenden de weg naar de ringen in de gevel van het café.

Bron: PZC 23 februari 2017 | Foto: Mechteld Jansen.

Nao Hoes | door Rinus Willemsen

Rinus Willemsen uit Biervliet is een van de streektaalspecialisten in Zeeland. Speciaal voor deze krant krom hij in de pen.

Achter in de speelgoedwinkel staat hij er wat bedremmeld bij. Een jongen van 'n jaar of tien. Voorzichtig gaan z'n handen over de toetsen van 't keyboard. Hij kijkt de winkel in. Dan is het net of er een grijs op z'n gezicht komt van: 'Alli joengen, noe moe je 't doen. Z'n hand gaat langzaam naar 'n zwart knopje op 't instrument. Nog 's kijkt hij in onze richting. 't Is noe of nôôit ee. En nog geen drie tellen later klinkt uit zijn hoek van de winkel de melodie van Berend Botje gieng uut vaoren, mee z'n schepje nao Zuudlaoren. Zuid-Laren, denk ik, 'êëlemao

bie Groniengen. Het jongetje kijkt wat verlegen in 'n boekje en doet of z'n neuze bloeit. Hij bleust 'n beetje. Voelt hij zich betrappt? Wat 'n kuufel, denk ik. We zijn in Goes, 'n paar weken geleden. Twee vrouwen in de straat wisselen hoorbaar hun vakantiegevoelens uit. Jae, vee 'ezwomme en 't was 'r ook vrêêd wêrm. Nou, dacht ik, daar hoef je toch niet helemaal voor naar het buitenland af te reizen? En of ze gedachten kon lezen, hoor ik ze bots d'r na zeggen: Mae noe ziin me gelokkig wee tuus. Doeï.

Da ruukt 's lekker

Tussen de kraame op de Markt is het 'n drukte van belang. „'t Liekt wel of ze 'iere uutverkôop 'ouwen”, dienke 'k bie m'n eigen. 'n Vint in Bevelandse dracht staot achter een petroliestiel in 'n rôôï pannetje te roeren. 't Vrouwje (ook in dracht) dêêfelt d'r wat naost. Onwillekeurig most 'k dienken an opoe. Die aod ook zo'n pannetje om babbeloers te maoken. In 't achter'uusje dee ze dat. Dao rôôkende 't trouwens altied nao 't oliestel. Op d'n anrecht toverde ze daar babbelaars. Dit mannetje doet dat nu ook.

En dat vrouwje? Doet die niks? Die komt uit de kraam en verkoopt babbelaars. Uutgekookt ee, docht 'k bie m'n eigen. Als later in een andere rij, hoor ik een vintje tegen z'n moeder zeggen: Moeder, gaon me 'n ijsco kôôpen? Dat dialect klinkt me als muziek in m'n oren. Zo'n ventje, dat nog lekker rechtuut praat. Niet rijp voor 'n museum, ook al spreekt hij dialect. Dan zie ik het. Die van Berend Botje. Dialect, denk ik, daovoo moe je toch nii 'êëlemao nao Zuudlaoren te gaon? Dat 'ôôr je gelukkig ook nog in Hoes. Op de Mart.

UITNODIGING

Herinneringen ophalen met de 'Winkel van Sinkel'. Fotoatelier Karin den Boer.

Weet u het nog? Die kruidenierszaak om de hoek? Je kocht er soda en Sunlight zeep, tabak en Eau-de-Cologne, koffie en bonen. Alles werd gewogen op een grote weegschaal en betalen deed je met guldens. Of liet het opschrijven in een boekje. Misschien komt zelfs het versje bij u op: „In de winkel van Sinkel is alles te koop, potten en pannen, mosterd en stroop...” Vast en zeker tovert dit het begin van een glimlach op uw gezicht. Dáár is het ons om te doen: het plezier dat je hebt van die leuke herinnering die opeens weer bovenkomt.

Uitnodiging

Kom naar één van onze herinnerings-bijeenkomsten die in diverse musea in Zeeland worden georganiseerd. Vrijwilligers van Stichting Feest van Herkenning zijn aanwezig om u welkom te heten met een gezellig kopje koffie of thee. Zij presenteren een koffer met bekende en minder bekende Zeeuwse voorwerpen, waarover zij graag met u in gesprek gaan. Weet u nog waar de voorwerpen voor werden gebruikt? Hoe zag uw dag er vroeger uit? Wij horen uw verhalen graag!

Toegang

De toegang is gratis (inclusief koffie/thee met iets lekkers). Neem gerust iemand mee.

Tijdstip

De bijeenkomsten zijn van 14.30-16.30 uur. De locaties vindt u op de bon hieronder.

Aanmelden

Wij horen graag of wij op uw komst mogen rekenen.

Dit kan op de volgende manieren:

- Stuur een mail aan feestvanherkenning@gmail.com (vermeldt duidelijk de locatie waar u naartoe komt en met hoeveel personen)
- Bel met coördinator Sylvia van Dam Merrett via 0118-502151/06-27385314
- Vul onderstaande bon in en stuur deze in een gefrankeerde envelop aan:
Stichting Feest van Herkenning, Markt 7, 4351 AG Veere.

Heeft u hulp nodig met vervoer, geeft u dat dan s.v.p. aan. Deelnemers ontvangen een bevestiging met aanvullende informatie over de locatie. Bent u te laat met aanmelden? Neem contact met ons op voor een nieuwe mogelijkheid!

Ik kom naar de bijeenkomst:

Naam

Adresgegevens

Ik kom met _____ personen | ☐ Ik heb hulp met vervoer nodig (aankruisen)

Plaats

☐ Fruiteeltmuseum
Annie M.G.Schmidtsingel 1, 4421 TA Kapelle	Datum
17 september
☐ Stadhuismuseum Meelstraat 6, 4301 EC Zierikzee	17 september
☐ Terra Maris Duinvlietweg 6, 4356 ND Oostkapelle	18 september
☐ Museum De Bevelanden Singelstraat 13, 4461 HZ Goes	18 september
☐ Museum het Warenhuis Markt 2, 4571 BG Axel	24 september
☐ Streekmuseum De Meestooft
Bierensstraat 6, 4697 GE Sint-Annaland	24 september
☐ Museum Scheldewerf
De Willem Ruysstraat 100, 4381NK, Vlissingen	25 september
☐ Museum Goemanszorg Molenweg 3, 4315 CE Dreischor	25 september

Prijsvraag

Veel herinneringen zijn gekoppeld aan muziek. Vroeger werd er vaak gezongen: thuis, op feesten, bij zangverenigingen en in de kerk. Zit dat ene melodietje nog in uw hoofd, dat hoorde bij uw favoriete radioprogramma? Weet u nog welke langspeelplaat u grijs hebt gedraaid?

Onder de naam 'Feest van Muziek' organiseert Stichting Feest van Herkenning ook speciale muziek- en zangbijeenkomsten. Daarbij passeren heel wat 'gouden oude' de revue. Kent u de ontbrekende regel van onderstaand liedje nog?

'k Ên zò lank mie de koenkelpot elôopen

Allebakkerij, allebakkerij,
Gee m'n 'n centje, dan ga'k vòbij.

Prijswinnaars krijgen persoonlijk bericht en worden bekend gemaakt op www.feestvanherkenning.info

Onder de goede inzenders verloten wij de volgende prijzen:

- Hoofdprijs: **(landelijke) museumkaart voor 2 personen voor één jaar**
- Overige prijzen (10x): **museumarrangement**, gratis toegang voor 2 personen tot een museum naar keuze (genoemd op deze pagina als locatie voor onze activiteiten), inclusief koffie/thee en gebak.

Ik doe mee aan de prijsvraag:

Naam

Adresgegevens

Vul de ontbrekende regel in:

'k Ên zò lank mie de koenkelpot elôopen

Allebakkerij, allebakkerij,
Gee m'n 'n centje, dan ga'k vòbij.

Stuur uw antwoord voor **30 september 2018** in een gefrankeerde envelop aan: **Stichting Feest van Herkenning**, Markt 7, 4351 AG Veere of stuur alle gegevens per mail aan secretariaat@feestvanherkenning.info

